

ПОРОДИЦА КАО ФАКТОР МАЛОЛЕТНИЧКЕ ДЕЛИНКВЕНЦИЈЕ

***Апстракт:** У овом раду објашњен је утицај породичне структуре на малолетничку делинквенцију. У првом делу рада приказане су основне карактеристике деце, њихов процес социјализације, као и на појаве у друштву „проблематичне деце“. Затим, одређен је појам малолетничке делинквенције. Други део рада указује на функције породице у васпитању и социјализацији малолетника, приказује негативне последице које могу настати у породичном окружењу и њихов криминогени утицај на малолетнике. На крају, наведена су етиолошка објашњења породице, анализирајући утицај дефицијентне и деградиране породице на појаву малолетничке делинквенције.*

***Кључне речи:** малолетничка делинквенција, породица, дефицијентна, деградирана.*

1. Уводна излагања

Људи праве током свог живота различите грешке, али оне које направе у улози родитеља имају најдалекосежније последице. Добар однос родитеља и деце током одрастања деце, може знатно смањити вероватноћу да деца изаберу погрешан начин живота.

Дете се рађа као најнезаштићеније биће међу свим живим бићима. Оно је физички инфериорно у односу на своје окружење и лишено је било ког начина да само одабере своје могућности у процесу наслеђивања и стицања особина, као ни у погледу средине која ће га окруживати.¹

Типично дете не постоји, јер његово телесно, психолошко и социјално sazревање специфично је за различите друштвене и историјске околности. Раст и развој људске јединке је сталан и динамичан процес који се одвија од зачећа до зрелости.

¹ М. Костић, *Дете као жртва криминалитета*, Магистарска теза, Универзитет у Нишу – Правни факултет, Ниш, 1995. година, стр. 12.

Најчешће се у друштву јављају деца која су добра, социјализована, као и деца која прихватају правила друштвеног живота. У остваривању ових претпоставки важну улогу имају социјални фактори, међу којима, породица заузима најзначајније место.

Социјални развој и сазревање младих који се одвија у оквиру процеса социјализације није једносмерно и једноставно уклапање појединца у друштвену заједницу. Конфликти који могу настати нису само последица развојних тешкоћа и промена код појединца, већ и социјалних односа, утицаја и акција од којих зависи место појединца у друштву. Нарочито у току адолесценције, између детињства и одраслости, млади се налазе у амбивалентном положају. На једној страни, они су заштићени, повлашћени, издржавани и обезбеђени, а на другој, налазе се у запостављеном положају јер нису оспособљени за животне улоге, нису сазрели и равноправни са одраслим.²

Социјализација деце у породици подразумева двосмерни процес: утицај родитеља и других чланова породице на дете, али и утицај детета на родитеље. То значи да дете није објект који пасивно прима утицаје одређених агенаса социјализације, већ дете кроз интеракцију са другима активно утиче на исход сопствене социјализације.³

Међутим, у пракси поред доброг и социјализованог детета, може се јавити и „проблем дете“, „васпитно запуштено дете“, као и дете које не прихвата правила друштвеног живота.

Проблем дете је колективни назив који се користи за означавање понашања деце која одступају од очекиваних и уобичајних норми социјалне заједнице. То су: непослушност, бежање од куће и школе, крађе, малолетничка делинквенција и сл. Заједничко за сва ова понашања је да су усмерена против прокламованих обичајних и законских норми.

2. Одређења малолетничке делинквенције

О појму малолетничке делинквенције постоје различита и бројна схватања. Овај појам се различито одређује у криминолошкој, правној, социолошкој и другој литератури. Томе је, пре свега, допринела сложеност самог феномена и његово различито правно регулисање у појединим земљама.

Малолетничка делинквенција социолошко-криминолошки се издваја као посебна категорија у оквиру општег криминалитета, због специфичности везаних за: биолошке, психо-социјалне, криминално-политичке факторе, као и

2 С. Ивановић, *Социологија образовања*, Београд, 2008. година, стр. 274.

3 Н. Милошевић, *Утицај сарадње породице и школе на социјално понашање и школско постигнуће ученика*, Институт за педагошка истраживања, Београд, 2002. година, стр. 196.

због посебног места које малолетна лица имају у правном систему.⁴ У области кривичног права, гледано историјски, веома рано је одређен старосни узраст извршилаца кривичних дела, као критеријум њиховог правног третирања.

Не зна се тачно од када датира израз „делинквенција“, али се претпоставља да није старија од једног века. Сигурно је, међутим, да је његова првобитна употреба везана за малолетне извршиоце кривичних дела. Измењен, и у многоме другачији кривичноправни статус малолетника у односу на пунолетне извршиоце кривичних дела, наметнуо је, наиме, потребу да се та разлика појмовно и терминолошки изрази.

Сматра се да је прво такво разликовање, и уопште прво нормативно-правно одвајање малолетничке делинквенције од криминалитета пунолетних лица, остварено у посебном малолетничком закону државе *Илиноис* у САД, донетом 1899. године. У члану 1 закона малолетни делинквент је дефинисан као „свако дете испод 16 година које је прекршило било који закон државе или било коју градску или месну уредбу“. Овом одредбом је делинквентно понашање малолетника шире схваћено од криминалитета и обухвата свако кршење било ког закона и било које локалне уредбе.⁵

У литератури се под малолетничком делинквенцијом подразумева велики број разноврсних понашања малолетника – од неприлагођеног до криминалног. При томе, у употреби су различити називи за означавање ове појаве, као на пример, преступништво малолетника, васпитна запуштеност, друштвена неприлагођеност, асоцијалност, беспризорност, морална посрнулоост, хулиганства и сл.⁶

Оријентација на проширивање обима појма, односно појмовних облика малолетничке делинквенције и на понашања која нису криминалитет у случају пунолетних извршилаца, дошла је до изражаја и у осталим земљама и једнако је захватила законодавства и теоретичаре. То је посебно случај у англосаксонским земљама.

Хетерогеност у законском и теоријском одређивању малолетничке делинквенције послужила је као повод да се о појму малолетничке делинквенције расправља и на неколико конгреса Уједињених нација, као и на низу међународних скупова. Међутим, на тим скуповима су заузимани различити ставови и усвојене су различите препоруке. Као што постоје различити називи за означавање малолетничке делинквенције, постоје и различити приступи објашњењу ове појаве. Већи број аутора, сва схватања о појму малолетничке делинквенције дели на шира и ужа схватања.

4 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *Криминологија*, Ниш, 2009. година, стр. 222

5 Ж. Јашовић, *Криминологија малолетничке делинквенције*, Београд, 1983. година, стр. 49

6 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, loc.cit.

Према ширем схватању, малолетничку делинквенцију чине сви облици девијантног понашања, од предделинквентних понашања до оних инкриминисаних у законодавству. Поред кршења кривичних и других норми, делинквенција или преступништво малолетника обухвата и понашања супротна моралним нормама у једном друштву. Шире схватање има више варијанти, а разлике се јављају у модалитетима теоријске обраде. Тако, према једној варијанти овог схватања, није довољно дефинисати делинквенцију као „оно што је кажњиво према кривичном праву“, већ је потребно размотрити однос између легалних норми и моралног кодекса. Појам малолетничке делинквенције у ширем смислу обухвата „сваку активност малолетних лица или малолетних група која представља знатније кршење било које друштвене норме“.⁷ Малолетничка делинквенција у ширем смислу се чешће означава као преступништво младих, тј. друштвено неприхватљиво, односно противдруштвено понашање младих.

Уже схватање појма малолетничке делинквенције заступа већина теоретичара европских земаља. По овом схватању, појам малолетничке делинквенције обухвата сва она понашања малолетника која су, као и за пунолетна лица, инкриминисана у кривичним законима као кривична дела. Ово схватање издваја вршење кривичних дела, као друштвено најопаснији облик понашања малолетника.

Ширем и ужем приступу у дефинисању појма малолетничке делинквенције дају се одређене предности, али и упућују критике. Широј дефиницији се замера да је непрецизна, дифузна, да су приликом њене примене могуће одређене злоупотребе са практичним последицама, а њено постојање оправдава могућностима ширег превентивног деловања против свих облика непожељног понашања младих. Предност уже дефиниције је у прецизности и већој одређености у односу на ширу дефиницију, док је недостатак у претераној правној лимитираности и формализму.⁸ Због тога приликом изучавања малолетничке делинквенције треба прихватити ужу дефиницију појма малолетничке делинквенције, као одређеније и прецизније.

Према савременим схватањима, малолетничка делинквенција јесте свако понашање појединца или групе младих које је противдруштвено, односно друштвено неприхватљиво, тј. када се крше правне или моралне норме неког друштва и које када је видљиво изазива спонтано или организовано друштвено реаговање у намери да се заштите друштвена добра и вредности, а и сами актери таквог понашања.⁹

Малолетничка делинквенција представља све већи проблем у друштву, и то не само због пораста броја кривичних дела која малолетници врше, односно у

7 Ibidem

8 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op. cit.*, стр. 223

9 Ж. Јашовић, *Криминологија малолетничке делинквенције*, Београд, 1983. година, *op.cit.* стр. 61

чијем извршењу учествују, већ и због повећаног степена агресивности испољене при извршењу кривичних дела, као и због све учесталијег вршења тешких кривичних дела. Адекватно решавање проблема малолетничке делинквенције захтева изналажење одговарајућих превентивних мера, али и обезбеђење права малолетника који дођу у сукоб са законом.¹⁰

3. Етиолошка објашњења о утицају породице на малолетничку делинквенцију

Етиологија малолетничке делинквенције сагледава се у оквиру етиологије криминалитета – макро и микро узрочности криминалитета уопште. Међутим, с обзиром на то да се ради о делинквентима који се биолошки, психолошки и социјално разликују од пунолетних лица, потребно је указати на неке специфичности у деловању појединих криминогених фактора. Етиологију малолетничке делинквенције, као и етиологију криминалитета, могуће је објаснити повезаним деловањем фактора социјалне средине (егзогени фактор) и фактора везаних за личност (ендогени фактор).¹¹

У стручној литератури највећа се важност у процесу социјализације редовно придаје породици. Она се по правилу и најдетаљније приказује међу агенсима социјализације.¹² Породица представља најважнију друштвену снагу правилног васпитања и животног усмеравања детета. Свако друштво ствара себи неки идеал човека какав треба да буде у интелектуалном, физичком и моралном погледу и који ће се успешно уклопити у сва културно наслеђена правила понашања.¹³

Породица као основна друштвена ћелија представља заједницу људи различите старосне доби, базирана је на био-репродуктивним и социо-економским везама мужа и жене и њихове рођене или усвојене деце.¹⁴ Најчешће се породица сматра синонимом за сигурност, пажњу, љубав, топлину и разумевање. Топлина породичног живота и здрава атмосфера у њој, испуњена љубављу, резултираће правилним развојом и здравом личношћу са позитивним потенцијалима за самосталан живот појединца.

10 С. Пановић-Ђурић, *Стандарди Уједињених Нација везани за малолетничку делинквенцију*, Социјална мисао, 1995. година, бр. 5-6, стр. 64.

11 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op.cit.* стр. 222

12 Н. Рот, *Основи социјалне психологије*, Београд, 2008. година, стр. 122

13 М. Костић, Утицај мера неформалне друштвене контроле на неприлагођено понашање деце, *Зборник радова Правног факултета у Нишу*, XL-XLI, 2000/2001. година, стр. 153

14 Ј. Локшић, Разлике у интелектуалном, емоционалном и социјалном развоју адолесцената из потпуних и непотпуних породица, *Годишњак за психологију*, 2004. година, бр. 3. стр. 39.

Такође, породица као друштвена заједница има многоструке обавезе и функције када су у питању деца, њихов развој и формирање. Поред обезбеђивања материјалних и других објективних услова за живот малолетника, породица се јавља и као једна од примарних друштвених група у којој се одвија процес васпитавања и социјализације малолетника.¹⁵ Истовремено, породица је неминовна средина, коју појединац не може бирати, већ је рођењем затиче као такву.

Најзначајнији утицај породица врши према својим најмлађим члановима. Дете у породици гради свој морални лик, упознаје се са основним друштвеним вредностима и идеалима, стиче љубав и представу о самом себи и другима. Међу члановима породице постоји узајамна интеракција и зависност. Породица са својим функцијама има првенствено позитивну улогу у формирању личности младих чланова породице.¹⁶ Својим усклађеним и хармоничним животом породица још увек представља најделотворнији фактор усмеравања и позитивног структурирања младих личности. Насупрот томе, породице у којима долазе до изражаја различити елементи и облици структуралне разорености и функционалне дезорганизације, постаје центар девијантног притиска, који се манифестује и преко преступничког понашања младих чланова.¹⁷

Већина савремених криминолога са правом истиче да се објашњење делинквентног понашања младих не може ни замислити без сагледавања негативних утицаја којим су они изложени у својој породици. Међутим, дошло се до извесне једностраности и претеривања, настојање да се породица и њен криминогени утицај посматрају изоловано, изван деловања и других фактора који утичу на појаву малолетничке делинквенције.

Породица учи децу да контролишу неприхватљиво понашање, као и да поштују права других. Међутим, породица такође може и да научи децу да буду агресивна, асоцијална и насилна у понашању. Структура породице може да укаже на структуру делинквенције.¹⁸ Породични односи, обавезе, одговорности и привилегије, као и контрола над децом играју важну улогу у формирању карактера и понашања малолетника. Породица у кризи највероватније ће утицати на понашање малолетника. Било који озбиљан поремећај у једном или оба родитеља може произвести негативно разарајући утицај на малолетника.

Током прошлог века, значајне промене су се догодиле у породици. Модерна породична структура варира и укључује велики број породица са

15 Ж. Јашовић, Криминологија малолетничке делинквенције, Београд, 1983. година, *op.cit.* стр. 236

16 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op.cit.* стр. 369

17 Ж. Јашовић, *op.cit.* стр. 237

18 Anika Doggett, Juvenile Delinquency and Family Structure, <http://facstaff.elon.edu/ajones5/Anika's%20paper.htm>, приступ 12.12.2011. године.

једним родитељом. Различите породичне структуре могу директно утицати на стабилност породице и функционисање малолетника.¹⁹

У савременом друштву све више су присутне породице које су деградирани и дефицијентне у којима се породични односи не одвијају усклађено и хармонично.

Непотпуна (дефицијентна) породица може настати различитим узроцима и имати различите облике. Зависно од узрока настанка непотпуне породице, последице су такође различите. Разореност породице чији је узрок ван моћи породице, као што је смрт неког од родитеља, имају изражено слабије негативно дејство. Међутим, породица чија је структура промењена претежно субјективним слабостима родитеља, као што су развод, ванбрачност и други разлози раздвојености родитеља имају неупоредиво теже последице по децу и њихов развој. Самохрани родитељ најчешће може и даље у породичном окружењу припремити децу за породичне улоге, али је мање ефикасан у припремању деце за поштовање норми друштвене заједнице. Мајка се често сматра немоћном да обезбеди подршку и правилну социјализацију деце. Такође, одсуство оца, лишава мушку децу да имају узора у одраслом мушкарцу.²⁰ Окрњеност породичног састава може изазвати озбиљне недостатке у функционисању породице.²¹

С обзиром на различите резултате истраживања и различита теоријска схватања, чини се прихватљивом констатација да непотпуна породица, без сагледавања целокупне атмосфере и односа у породици није одлучујући фактор криминалитета. Свакако да недостатак једног родитеља доприноси појављивању емоционалне несигурности и нестабилности код деце, онемогућава позитивну идентификацију са родитељима, доводи до осећања одбачености и усамљености, што све може да представља криминогени фактор.²²

Породица са лошим породичним односима (деградирани, разорена породица) у криминолошкој литератури се истиче као значајнији фактор криминалитета од непотпуне породице. Како породица често „није пристаниште

19 Jimmy Williams, Randall T. Selek, *Juvenile Delinquency and Family Structure*, <http://graduate.ua.edu/mcnair/journals/2006/CrystalMurry.pdf>, приступ 14.12.2011. године

20 Joseph A. Wickliffe, *Why Juveniles Commit Crimes*, <http://www.yale.edu/ynhti/curriculum/units/2000/2/00.02.07.x.html>, приступ 16.12.2011. године.

21 У прилог схватању о угрожености непотпуне породице, са становишта основних функција које треба да врши, наводе се следећи разлози: 1) за формирање личности детета потребна су оба родитеља, будући да се тзв. „его-идеал“ изграђује на основу модела личности оба родитеља и њихових међусобних односа; 2) за складан емоционални развој детета и за успостављање емоционално стабилне породице, потребно је да се породица састоји из два пара веза које чине муж – жена/родитељи – деца. Међутим, окрњен породични састав не имплицира само потенцијалну дисфункционалност са становишта основне улоге породице, него често угрожава материјалне основе егзистенције. Љ. Мијановић, *Демографска слика Београда, Социјална мисао*, 1995. године, бр. 5-6, стр. 23.

22 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op.cit.* стр. 371

у коме се одмарају дух и тело, већ легло немира у коме цветају сукоби и емоционалне напетости“ асоцијално и антисоцијално понашање може да настане услед породичних криза.²³ Лоша породична атмосфера најчешће се исказује применом насиља у породици. Овакве појаве између родитеља не само да разбија хармоничан породични живот, већ деградирају и њихов ауторите према деци.

Односи између родитеља и деце значајно утичу на породичну атмосферу. Они зависе од строгости и попустљивости родитеља, постојање контроле и дисциплине, примена награда и казни у процесу васпитања, а највише од емоционалне повезаности родитеља и деце. Истраживања су показала да лоши међусобни односи родитеља и деце, равнодушност, одбацивање, претерана строгост, недостатак поверења, сарадње и привржености, недоследност у васпитању делује као криминогени фактор.²⁴

Од низа неповољних елемената породичне атмосфере, који могу својим деловањем допринети настајању делинквенције младих, најтеже последице, остварују *лоши међусобни односи родитеља*, лош и педагошки неоправдан однос родитеља према деци, као и њихов негативни однос према друштвеним вредностима и прописима који те вредности штите, што се изражава преко криминалитета и других социјално – патолошких облика понашања родитеља (негативни пример понашања родитеља).

Осим тога, утицај породичне атмосфере непосредно се одражава на емотивну страну младе личности, која је на том узрасту изоштрана и лако рањива.²⁵ Најмлађи чланови породице се идентификују и имитацијом опонашају старије, а истовремено родитељи са девијацијама у понашању губе ауторитет и контролу над децом. Значајан криминогени утицај на малолетне чланове породице остварује породица у којој су и сами родитељи делинквентни.

Комуникација такође има значајну улогу у породичном функционисању. Важност позитивне комуникације за оптимално функционисање породице има велике импликације на понашање малолетних делинквената. Истраживања су показала да је комуникација између чланова породице заиста у вези са делинквентним понашањем.

Лоши породични односи могу настати и услед материјално – статусних обележја породице. Повољни материјални услови олакшавају васпитно функционисање породице, док породице у којима су родитељи забринути тешким материјалним приликама, нису у стању да посвете довољно пажње васпитању деце. У неким случајевима сиромаштво и нарочита оскудица материјалних добара могу остварити пресудно – узрочни утицај на малолетничку делинквенцију. Али, сиромаштво и оскудица не постижу увек такав ефекат.

23 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op.cit.* стр. 372.

24 С. Константиновић-Вилић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *op.cit.* стр. 373.

25 Ж. Јашовић, *op.cit.* стр. 244.

Стабилна и морално чврста породица, у којој је међусобни однос хармоничан, врло често одолева притиску сиромаштва, остајући достојанствена у њему. Материјално богатство породице није сигурна гаранција да у понашању њених чланова неће доћи до девијација.

Запосленост родитеља има економски значај за породицу и њено функционисање. Незапосленост оба родитеља се негативно одражава на стандард, нарочито градске породице и тиме изазива друге негативне последице, па се доводи и у везу са делинквенцијом малолетника. Али, и запосленост оба родитеља, у условима недовољне развијености одговарајућих друштвених институција, може имати неповољне последице по младе. Деца из таквих породица, често су у време док су родитељи на послу, препуштени сами себи или у најбољем случају, старијим рођацима, који сигурно нису адекватна замена за родитеље.²⁶

Криминогени утицај породице, колико год да извире из ње као социјалне групе, нису нити могу бити искључиво ствар породице. Неки од њих су резултат ширих услова у којима се породица и њени одрасли чланови налазе, па је она немоћна да их сама савлада.²⁷ Ако се зна да материјално обезбеђена, здрава и хармонична породица представља најбољу гаранцију успешног васпитања и друштвеног обликовања младих, спречавајући утицај девијантног понашања малолетника изван породице. Друштвена заједница требало би да предузме смишљене и квалитетне напоре у правцу оспособљавања породице за њену васпитну функцију.

4. Закључак

Из свега наведеног, може се закључити да, још увек, породица спада међу кључне друштвене институције задужене за правилну социјализацију деце. Она је по правилу најважнија у процесу правилног васпитања и животног усмеравања детета. Међутим, временом су се догодиле значајне промене у функционисању и структури саме породице. Модерна породична структура варира и укључује велики број породица са једним родитељем. Такође, у друштву све је више присутних породица које су деградиране у којима се породични односи не одвијају усклађено и хармонично. Све промене које су се догодиле у породици, негативно утичу на правилну социјализацију деце, па се са правом истиче, да се не може ни замислити објашњење делинквентног понашања младих без сагледавања утицаја којим су они изложени у својој породици. Несумњиво је да лоши породични односи могу да буду узрок агресивности, асоцијалности и насилности у понашању деце. На крају, криминогени утицај породице, колико

²⁶ Ж. Јашовић, *op.cit.* стр. 243.

²⁷ Ж. Јашовић, *op.cit.* стр. 246.

год да извире из ње као социјалне групе, није нити може бити искључива ствар породице. Велики број породица није у стању да савлада ни тешкоће које извиру из њене саме структуре и односа, те јој је и у том погледу неопходна друштвена помоћ, како би се што боље оспособила за правилну социјализацију и васпитање деце. На крају, друштво би морало да разради политику превенције малолетничке делинквенције, чији би циљ био спречавање примарне делинквенције, као и спречавање рецидивизма код малолетника.

ЛИТЕРАТУРА

Ж. Јашовић, *Криминологија малолетничке делинквенције*, Научна књига, Београд, 1983. година

Ј. Јокшић, *Разлике у интелектуалном, емоционалном и социјалном развоју адолесцената из потпуних и непотпуних породица*, Годишњак за психологију, 2004. година, бр. 3. стр. 39-50.

Љ. Мијановић, *Демографска слика Београда*, Социјална мисао, 1995. година, бр. 5-6, стр. 7-26.

М. Костић, *Дете као жртва криминалитета*, Магистарска теза, Универзитет у Нишу – Правни факултет, Ниш, 1995. године

М. Костић, *Утицај мера неформалне друштвене контроле на неприлагођено понашање деце*, Зборник радова Правног факултета у Нишу, 2000/2001. година, XL-XLI, стр. 153-169.

Н. Рот, *Основи социјалне психологије*, Завод за уџбенике, Београд, 2008. година

Н. Милошевић, *Утицај сарадње породице и школе на социјално понашање и школско постигнуће ученика*, Институт за педагошка истраживања, Београд, 34 (2002), стр. 193-212.

С. Константиновић-Илић, В. Николић-Ристановић, М. Костић, *Криминологија*, Пеликан принт, Ниш, 2009. година

С. Ивановић, *Социологија образовања*, Београд, 2008. година

С. Пановић-Ђурић, *Стандарди Уједињених нација везани за малолетничку делинквенцију*, Социјална мисао, 1995. година, бр. 5-6, стр. 64-73.

Интернет извори

Anika Doggett, Elon University, *Juvenile Delinquency and Family Structure* <http://facstaff.elon.edu/ajones5/Anika's%20paper.htm> приступио 12.1.2011. год.

Joseph A. Wickliffe, *Why Juveniles Commit Crimes* <http://www.yale.edu/ynhti/curriculum/units/2000/2/00.02.07.x.html> приступио 26.12.2010. год.

Jimmy Williams, Randall T. Salekin, *Juvenile Delinquency and Family Structure* <http://graduate.ua.edu/mcnair/journals/2006/CrystalMurry.pdf> 21.11.2010. год.

Selvedin Avdić, LL.B.

Post-graduate student,

Faculty of Law, University of Niš

FAMILY AS A FACTOR OF JUVENILE DELINQUENCY

Summary

In this paper, the author discusses the influence of the family unit on juvenile delinquency. In the first part of this article, the author points to the basic characteristics of children, their socialization process and the social phenomenon of “problem children”. Then, the author defines and elaborates on the concept of juvenile delinquency. In the second part of this article, the author focuses on the function of the family unit in the education and socialization of minors, pointing out to the negative effects that may arise from the family environment and have a substantial impact on juveniles and their delinquent behaviour. In the final part of this article, the author provides etiological explanations on the family unit and analyzes the impact of the deficient and degraded family on juvenile delinquency.

Key words: *juvenile delinquency, family, deficient and degraded family*

